

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15155/2025
11.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица и Јасминке Обућина, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ивана Томовић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., чији је пуномоћник Владан Пантовић, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужених, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 308/25 од 30.07.2025. године, у седници већа одржаној 11.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 308/25 од 30.07.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару П2 699/24 од 04.06.2025. године, усвојен је тужбени захтев тужиле и туженима забрањено даље узнемиравање тужиле, а одбијен је тужбени захтев тужиле у делу којим је тражила да се туженој ГГ забрани и вређање тужиле. Такође одређено је да заштитна мера траје до истека рока од једне године од дана правноснажности пресуде. Обавезани су тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплате износ од 288.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 308/25 од 30.07.2025. године, потврђена је пресуда Основног суда у Новом Пазару П2 699/24 од 04.06.2025. године, у ставу првом изреке у којем је усвојен тужбени захтев тужиле па се туженима забрањује узнемиравање тужиле, као и у ставу другом и трећем изреке.

Против пресуде донете у другом степену, тужени су благовремено изјавили ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Ревизија је дозвољена по одредбама члана 403. став 2. тачка 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23) и члана 208. Породичног закона („Службени гласник РС“ бр. 18/05...6/15), па је Врховни суд

испитао пресуду у побијаном делу у смислу члана 408. ЗПП-а и утврдио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужила је бивша снаха тужених и била је у браку са ДД, сином тужених, из ког брака имају једно малолетно дете. До 07.01.2024. године тужила и син тужених су живели у породичној кући тужених, када је тужила напустила кућу са дететом и отишла да живи код својих родитеља и од тада није у контакту са туженима. У периоду од 01.06.2024. године па до 06.08.2024. године тужила и ДД су наставили брачну заједницу у изнајмљеном стану, када је последњи пут иста прекинута и сада не живе заједно. Између тужиле и сина тужених је у току заједнице живота дошло до поремећаја брачних односа, због чега је тужила напустила породичну кућу тужених 07.01.2024. године. У брачној заједници су биле присутне вербалне расправе, нетрпељивости и неслагање око васпитања малолетног детета и перманентно родитељско уплитање у новонасталу породицу тужиле са сином тужених, нарочито ДД мајке, тужене ГГ, која је често изазивала сукобе са тужиљом, гасила бојлер за купатило, због чега тужила са дететом није могла да се окупа, те када ДД није био присутан није дозвољавала тужилу да борави у кухињи и сл. Први проблеми у комуникацији тужиле и тужених настали су у тренутку када је тужила остала у другом стању. Дана 07.01.2024. године, а по претходном телефонском разговору са својим бившим супругом ДД који је тада био на послу тужила је решила да напусти заједницу, узела је своје дете које је тада имало ... месеца, спаковала ствари и позвала своје родитеље да дођу по њу уз образложење да одлази из заједнице. Међутим, тужени ББ, када је приметио да тужила напушта брачну заједницу, својом руком је спречио тужилу да са малолетним дететом изађе из собе, на тај начин што је руку поставио на шток врата са намером коју је изразио и својим речима да тужилу неће пустити док ДД не стигне, како би са њим решила проблем око напуштања заједнице. Такође, разбацао је њене ствари из торбе коју је понела са собом, јер је наводно проверавао шта све жели да изнесе из куће. Када је покушала да изађе из куће, тужени ББ је повукао за рукав, исцепао јакну, након чега су пристигли родитељи тужиле, као и њен брат, након чега је настала препирка између тужених и родитеља тужиле који су покушавали да смире ситуацију. Међутим, након тога тужила је позвала полицију, будући да је тужена свекрва запретила и рекла: „Убићу те и нећу одговарати за то“. Нижестепени судови даље утврђују да је након описаног догађаја, а по позиву тужиле изашла полиција на лице места када су несугласице и чарке између парничних странака престале, па су се договорили са свекрвом, односно туженом ГГ, да се дете преда тужилу, да не би сви ишли у полицију како би тамо предавали дете. Од момента изласка полиције на лице места није било више аката и радњи који би представљали насиље или противправно понашање, те се утврђује да када је полиција возила тужилу у станицу, да је она изјавила да жели да поднесе кривичну пријаву, али да је касније одустала. Према налазу у мишљењу Центра за социјални рад ... од 06.02.2024. године у конкретном случају нема битних елемената насиља од стране тужених према тужилу, већ да су присутне вербалне расправе, нетрпељивост и неслагања око васпитања малолетног детета и обострано родитељско уплитање у новонасталу подорицу тужиле са сином тужених, па према мишљењу тог органа старатељства у оваквој ситуацији поремећених породичних односа примећени су

темељни проблеми везани за недостатак међусобног разумевања, неефикасне комуникације и несугласице.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови закључују да је изречена мера заштите од насиља у породици неопходна како би се тужени објективно спречили у даљем узнемиравању тужиље и како би се тужиљи обезбедио неопходан мир и спокојство за одређени временски период, будући да иста осећа узнемирење и страх од тужених, а све из превентивних разлога ради спречавања будућег узнемиравања и насиља и обезбеђења спокојства и безбедности жртве у конкретном случају.

По оцени Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право.

Чланом 197. став 1. Породичног закона прописано је да насиље у породици у смислу овог закона јесте понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство другог члана породице. Према члану 197. став 2. тачка 6. под насиљем у породици у смислу става 1. овог члана сматра се нарочито и вређање као и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање. Према члану 197. став 3. тачка 3. у члановима породице у смислу става 1. овог члана сматрају се лица која живе или су живела у истом породичном домаћинству. Чланом 198. Породичног закона прописано је да против члана породице који врши насиље суд може одредити једно или више мера заштите од насиља у породици, којим се привремено забрањује или ограничава одржавање личних односа са другим чланом породице. Према ставу 2. тачка 5. цитираног прописа као мера заштите од насиља у породици је и забрана даљег узнемиравања члана породице.

Правилно су нижестепени судови оценили да описано понашање тужених према тужиљи одступа од уобичајеног нормалног понашања који би требало да постоји у односима између чланова породичне заједнице, као и да је изрицање изречене мере неопходно како би се жртви насиља пружила заштита и обезбедио мир и спокојство за одређени период, због чега изречена заштитна мера представља одговарајућу меру заштите од насиља према утврђеној врсти и обиму насиља које се догодило.

Породично насиље је и понашање које се испољава кроз континуирану употребу силе, претње или злоупотребе поверења у односима чланова породице.

Наводима ревизије тужених не доводи се у питање правилност побијане одлуке. У току поступка изведени су сви потребни докази ради утврђења чињеничног стања. Одређени докази су прикупљени од органа унутрашњих послова, као и од Центра за социјални рад који је суд правилно ценио. Насиље у породици манифестовано кроз вређање, као и безобзирно и злонамерно понашање су појмови који представљају правне стандарде, који се тумаче по објективно-субјективним критеријумима, а што значи да се имају у виду како просечни човек и просечна људска осетљивост у међусобној комуникацији тако и индивидуални карактеристике (пол, старост, искуство, сензитивност, здравствено стање итд-9), члана породице према коме је уперено вређање или дрско, безобзирно и злонамерно понашање, што су нижестепени судови правилно оценили.

Сходно изнетом, а на основу члана 414. став 1 Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић